

akikre rá lehet bízni egy egyházközség vezetését. Olyan, aki hiteles, szép családi életet él, akire rá lehet bízni a templom kulcsát, a közösséget. Azt még ki kell dolgozni, hogy milyen képzéssel lehetne ezeket az embereket segíteni szolgálatuk ellátásában. A pappá szentelés egy távlati lépés lenne.

– Ez azt is jelenti, hogy a választható cölibátus lenne az egyház útja?

– Én így gondolom. Viszont azt is gondolom, hogy az állandó diakonátus nem lehet a papság felé való átmenet. Az egy másik küldetés. Ne keverjük össze a papsággal tehát a diakonátust! Ezért fontos, hogy nagyobb távlatban gondolkodjunk, és a fő szempont a közösségek lelki vezetése legyen. Ne keressünk félmegoldásokat, így például ne alkalmazzuk az állandó diakónusokat amolyan pót-papként.

– Akár lát is maga körül olyan alkalmas nős férfiakat, akik a megfelelő képzést megkapva családostól letükröznek papként szolgálják az egyházat, akiket fel is szentelne?

– Igen. Látok olyan embereket, akik a maguk szerénységével ott vannak a háttérben. Fontosnak tartom elmondani, hogy nem tartanám helyesnek a papok nősülését, teljesen másról oldalról közelíteném meg az egészet. Az alkalmas nős férfiakat pedig meg is kellene szólítani, meghívni. Felejtjük már el azt, hogy lehet papnak jelentkezni, és ennyivel beérjük! Akit arra alkalmasnak tart az előjáró, azt hívjuk meg, és bízunk rá a megfelelő feladatot.

– Tervezi-e, hogy ezen törekvéséről tájékoztassa az Ön előjáróit?

– Tervbe vettem.

– Konkrétan Ferenc pápának fog írni?

– Igen.

BARSI BALÁZS

MIRE MEGOLDÁS A NŐS FÉRFIAK PAPPÁ SZENTELÉSE?

VÁLASZ BEER MIKLÓS
PÜSPÖK ATYÁNAK

Beer Miklós püspök nős férfiak pappá szentelésében látja a paphiány megoldását. Európában általában, és nálunk, Magyarországon, nem

paphiány van, hanem hívóhiány. Ha egy-egy filiában tíz-húsz ember, vagy annyi sem jön össze vasárnaponként szentmisére, akkor hazánk missziós terület lett.

Egy évtizeddel ezelőtt a verbiták (missziós atyák) térképén Magyarország a választható missziós országok között szerepelt. Argentína őserdeiben nem a papok számát növelték, hanem remekül felkészített, Istennek szentelt (coelibatust vállaló) papok számára nagy-szerű missziós programot dolgoztak ki, és katekétá-

kat neveltek melléjük.

Valóban el kellene hagyni azt a fajta, a fölszentelt nős diakónusok által néha gyakorolt „csonkamise”-szerű liturgiákat, és az Isteni Ige hatékony hirdetését kellene bevezetni helyette. A szemináriumokban arra kellene nevelni a papságra készülő fiatalokat, hogy felkészítet katekétákkal és diakónusokkal dolgozzanak együtt.

Helyes, amit a püspök atya mond, hogy nem a papok megházasodásáról van szó, hiszen arról szó sem lehet, mert a coelibatus fogadalmában visszavonhatatlanul átadták magukat a szűz Krisztus Főpap szolgálatára.

Inkább a papok nevelésében az egyéni életszentségre való törekvést kellene a középpontba állítani, bemutatva, hogy éppen ennek a kisugárzása az igazi pasztoráció: „Ti vagytok a föld sója.”, „Ti vagytok a világ világossága.” (Mt 5,13-14), ld. Vianney Szent Jánost.

Amikor szent buzgalomtól elragadtatva megoldásokon törjük a fejünket, néha elhanyagoljuk megkérdezni magunkat az Úr Jézust.

Ő, amikor a házasság felbonthatatlanságáról szólt, és az őt hallgató apostolok azon megütköztek (hogy a mózesi felmentéseket nem Isten akarátának tartja), akkor ezen megütközés után nem egy új témát hozott elő, a coelibatust, hanem a házasság kontextusában maradván kijelentette, hogy van, aki lemond a házasságról a Mennyei Országáért. Tehát nem arról volt szó, hogy valaki eleve nem nősül meg, hanem arról, hogy a Mennyei Ország

úgy érkezik el az életébe, hogy abbahagyja a nemi életet a feleségével. Nyilván nem a feleség beleegyezése nélkül.

Ez volt az ősi gyakorlat. Pappá vagy püspökké szentelés előtt éppen a papság vállalásáért mondtak le a házasság gyakorlásáról, a feleségük beleegyezésével.

Az Egyház később, hogy ezt a nehézséget elkerülje (ti. a házasságban élő férj és feleség közös döntését), eleve azon férfiak közül választotta ki papjait és püspökeit, akik a Mennyek Országáért már lemondtak a házasságról.

A trullói zsinat (nem egyetemes zsinat) tévedett abban, hogy ősi szokásra hivatkozva a nős férfiak felszentelését úgy értette, hogy azok továbbra is gyakorlatilag gyermeket nemzhetnek. A keleti rítusú püspök miért nem lehet férj? Mert ez az ősi szokás (amely Krisztus szavára hivatkozik) maradványa.

Hogy ezt vállalni nehéz? Az egynejű házasság vállalása sem könnyű a romlott természetnek, de vállalható a kegyelemmel.

Minderről bővebben olvashatunk Stickler bíboros tanulmányában (a Központi Szeminárium adta ki), és Jáki Szaniszló "A coelibatus teológiája" című művében, valamint Jean-Pierre Batut bibliai elemzésében ("Feltámadás, cölibátus, nemiség", *Communio* 1995/III. évf./III.). Ezek elolvasása nélkül sajnos kiüresedhet az a hitben folytatandó párbeszéd, amely a coelibatust érinti.

A nős papság elterjedésével a coelibatusban élő papság gyakorlatilag megszűnne (ld. a keleti egyházakban). Így aki mégis a coelibatust választaná isteni sugallatra, az nem kerülne-e abba a gyanúba, hogy püspök akar lenni? Illetve: jó volna-e, ha csak szerzetesek köréből kerülnének ki a püspökök?

Természetesen nemcsak a coelibatus úgymond külsődleges betartásáról van szó, hanem az egyetlen Főpap, Jézus Krisztus követéséről mindenben, egészen addig, hogy a papnak a teljesen osztatlan, Jézus Szívével egyesült szíve képes legyen az Ő szeretetével szeretni a rábízottakat.

Ha ez Krisztus akarata, akkor van-e egyházi hatalom, amely efölött áll? Tehát az eljövendő időkben ebben a kérdésben sem csupán egy pasztorális probléma megoldása vezessen bennünket, hanem Krisztus akaratának kutatása.

A kutatás tudományos része mellett a coelibatusban élő szentéletű papok életének és tanításának kutatása, valamint a lincolni egyházmegye példájának és hasonló példáknak a figyelembevétel is fontos. És természetesen mindezeket meg kell, hogy előzze a mélységes imádság.

MÁTÉ-TÓTH ANDRÁS

A NŐS FÉRFIAK PAPPÁ SZENTELÉSÉRŐL BARI BALÁZS TÉVES ÉRVEI

Megdöbbenhet a teológiában csak egy kissé is jártas olvasó, hogy Bári Balázs ferences szerzetes, teológus és az ország egyik leginkább ismert lelki szónoka milyen gyöngye érvekkel és milyen csúsztatásokkal szolt hozzá a napokban Beer Miklós püspök javaslatához, aki szerint ideje lenne a viri probati-kat (kipróbált nős férfiakat) pappá szentelni a krónikus, illetve drámai paphiány orvoslására. Nem túlozható el Bári atya felelőssége ebben a kérdésben és sok más kérdésben sem. Sokak számára az elkötelezett hit, a szívből jövő jézuskövetés egyik leghatékonyabb inspirátora Ő, aki átlagon felüli teológiai ismeretekkel is rendelkezik. Éppen ezért nehezen érthetőek a tárgyban megfogalmazott félrevezető állításai.

Minden művelt Szentírás-olvasó tudja, hogy az egyház által normatív státusba emelt szöveg mögött eleven közösségek nagyon konkrét élethelyzetei álltak, melyekre olyan megoldást találtak, amik más közösségek számára is isteni üzenetként értelmezendők. Jézus nem beszélt a nemi életről a házasság vonatkozásában. A házasság az ő korában elsősorban nem is a nemi élet jogilag szabályozott keretét jelentette, hanem vagyonszociális viszonyt ("szociálpolitikát") és utódnevelést ("kulturpolitikát"). Az adott bibliai szöveg (Mt 19,12) egyáltalán nem szól papságról. Arról a közösségi helyzetről szól, hogy voltak, akik nem akartak házasságot kötni, pedig

a törvény előírta. Jézus ezek számára is azt az egyetlen és legfőbb kritériumot állította, hogy az Isten Országáért adják oda magukat teljesen. Ez a törvény általános kötelezettsége alóli kivétel és semmi több. Megvan a (lelkiség- és teológiai) történeti magyarázata annak, hogyan válhatott a kivételes engedményből a házassággal szembeni alternatíva. Sőt hogyan válhatott a

házasságról való lemondás magasabb értékűvé a házasságnál. És hogyan terjedt és uralkodott el az a nézet, hogy a nemi élet valami eleve alantas dolog, és az erről való lemondás, az valami erkölcsi és lelki nagyság.

Igaza van Bári atyának, ha a Szentírásra irányítja a témával kapcsolatos figyelmet. S éppen ezért lenne fontos, hogy valóban a Szentíráshoz illessze a teológiát és ne a teológiához a Szentírást. Az Isten országának való teljes odaadottság ugyanis minden Jézus-követő számára szóló meghívás. A Szentírás nem jogosít fel arra, hogy ezt a papságra szűkítsük.

